

Concensus Diabolus.

Requiem Doloris.

Jorden drejer rundt om solen i vort
Jorden den er fuglerund, men verden er så
Sandheden vil bestå, løgnene vil forgå, sandh

Løgneren smager sødt og godt, men den gør in
Under løgnens blå glasur, der er den gr
Sandheden vil bestå, løgnene vil forgå, art.

Guldfuglene flyver højt, hovmode

Højt at flyve, dybt at falde, Jorden den er
Højt at flyve, dybt at falde, Jorden den er

Frelste bærer ve med hells salmesan
Frygtens købmænd lyder sig af grønne
Se nu bryder lyset frem, se nu flyver fuglen
Jorden er fuglerund.

Guldfuglene flyver højt, hovmode det står for

Højt at flyve, dybt at falde, Jorden den er
Højt at flyve, dybt at falde, Jorden den er

Hafnia Metropolis - Anno MCCCXXV

KLIMAKORSETS FORBANDELSE
Af Jakob Kjær

1. udgave 2026

Prolog

Kære læser,

Shakespeare skrev engang, "There is something rotten in the State of Denmark".

Og Shakespeare havde ret, for nu skal du bare høre.

Dette er ikke en almindelig krimi, hvor der er en forbryder, et offer og en detektiv, der skal opklare en mordgåde.

Nej, dette er en klima-krimi, hvor kriminaliteten er så grov og omfattende, at den falder helt uden for normal fatteevne, og politi og retsvæsen er sat helt ud af spillet.

Du skal nu læse om opklaringen af danmarkshistoriens største forbrydelse, hvor der er mange forbrydere og endnu flere ofre, og det er ikke politiet, der opklarer forbrydelsen, men derimod en ung arkæolog.

Solen er centrum i vores solsystem og Solen er også centrum i opklaringen af danmarkshistoriens største forbrydelse.

For Solen har været omdrejningspunkt for livet på Jorden siden tidernes begyndelse.

Men denne mægtige, magtfulde, pragtfulde stjerne, der har skabt livet på Jorden, er også omdrejningspunktet i mordet på en kendt dansk klimaforsker.

Skønt Solen er uendeligt langt væk, styrer den alligevel livet på Jorden med sine livgivende stråler.

Danmark har i årtier været plaget af et tyranni om at menneskeskabt CO₂-udledning er årsag til global opvarmning, som truer menneskehedens eksistens på Jorden grundet afsmeltning af is på polerne og deraffølgende global oversvømmelse.

Dette trusselsbillede er blevet flittigt misbrugt af politiske og kommercielle interesser til at udnytte og udbytte den danske befolkning i en grad, som ikke er set før i vores historie.

Men lad os spørge fanden selv, hvorfor mennesket i årtusinder har troet at det er Solen der styrer klimaet på Jorden, når politikere og statsstyrede og statsfinansierede pseudoforskere i dag påstår at det er CO₂.

Mine damer og herre, her er fandens svar.

I årtusinder var det en urokkelig sandhed for mennesket, at solen styrer klimaet og livet på jorden. Denne dybe overbevisning var ikke blot baseret på videnskabelig observation, men på selve eksistensen.

Solen var det mest dominerende fænomen på himlen. Når den steg op, veg mørket og kulden for lys og varme. Når årstiderne skiftede, var det solens placering på himmelhvælvet, der dikterede, hvornår planterne spirede, hvornår høsten kom, og hvornår vinterens barske dvale satte ind.

For fortidens kulturer – fra de egyptiske soltilbedere til mayaerne – var solen en guddommelig urkraft. Det var den ultimative motor bag alt levende, og det virkede naturstridigt, at noget som helst andet skulle have magten over jordens kosmiske balance og vejrforhold.

Hvis klimaet ændrede sig, måtte det logisk set skyldes solens humør eller cyklusser.

I dag har videnskaben imidlertid flyttet fokus fra den fjerne stjerne til de usynlige molekyler i vores egen atmosfære. Selvom solen stadig leverer den grundlæggende energi til vores planet, ved vi nu, at det er drivhusgasser som CO₂, der fungerer som jordens termostat.

Skiftet i vores forståelse tog fart med industrialiseringen, hvor mennesket begyndte at brænde kul, olie og gas af i hidtil uset omfang. Forskere opdagede, at atmosfæren ikke blot er et passivt vindue, som solens stråler passerer igennem. Den fungerer snarere som et drivhus. Solens kortbølgede lys trænger let igennem atmosfæren og opvarmer jordens overflade, men når jorden forsøger at stråle denne varme tilbage ud i rummet som langbølget infrarød stråling, bliver den indfanget af CO₂-molekylerne.

Derved opstår den afgørende forskel: Solens udstråling har ligget på et relativt stabilt niveau i århundreder, mens koncentrationen af CO₂ i atmosfæren er steget eksplosivt.

Moderne klimaforskning, understøttet af satellitmålinger, computermodeller og iskerneboringer, har vist en direkte årsagssammenhæng mellem den stigende mængde menneskeskabte drivhusgasser og den globale temperaturstigning.

Solen tænder for varmen, men det er CO₂, der holder på den.

Mennesket er således gået fra at betragte klimaet som et resultat af kosmiske, udefrakommende kræfter til at indse, at vi selv sidder med hånden på den kemiske reguleringsknap i vores egen baghave.

Kære læser, dette er løgneren fra fanden selv, selve løgneren i en nøddeskal, selve løgneren som skaber frygten, løgneren der driver den grønne omstilling.

Løgneren er styret af en lille gruppe tyranniske ideologer, som lever af løgneren og styrer internettet og mainstream medierne.

Med fordummende floskler som “usynlig termostat” og “kemisk reguleringsknap” udbreder de løgneren og vildleder befolkningen i ond tro for at berige sig selv.

Hele internettet er sovset ind i denne løgn i en sådan grad at det er helt ubegribeligt.

Det beviser, hvor farlig og ensidig såkaldt kunstig intelligens kan være.

Løgneren er så omfattende, at det formentlig vil tage flere hundrede år at få ryddet op i løgnehistorierne og erkende sandheden.

Når jeg påstår at det vil tage flere hundrede år at rydde op i løgneren, er det ikke taget ud af den blå luft. Nej, det tog nemlig kirken flere hundrede år at give Galileo en undskyldning fordi de dømte ham som kætter, fordi han påstod at Solen er centrum i vores solsystem.

Og det virker som om historien gentager sig selv.

Frygten er redskabet.

Løgne har eksisteret siden tidernes begyndelse, men aldrig før har så mange mennesker været udsat for så meget løgn i så lang tid som tilfældet er i dag.

Og aldrig før har så mange mennesker været så ensrettede som tilfældet er i dag.

På grund af frygt har ingen vovet at sætte spørgsmålstegn ved tyranniet.

Men denne klima-krimi skal slet ikke handle om klima.

Vi gider ikke høre mere om klima.

Nej, klima-krimien handler om det underliggende tyranni.

Klimaet er bare et tema i tyranniet.

Men temaet kunne lige så godt være noget helt andet.

Det der driver tyranni er frygt, magt og penge i hellig treenighed.

Men hvis vi ikke lader os kue af frygt, brydes den hellige treenighed og så standser tyranniet.

Opskriften er derfor klar; frygt ikke, rejs dig, kæmp og fordriv tyranniet.

I middelalderen skabte kirken en tilstand af frygt, som de udnyttede til deres egen fordel.

Kirken gjorde menneskelig synd til en forretning.

Kirken solgte afladsbreve og blev velhavende på denne handel.

Frygten var skærsilden og kirken fik magt og penge.

Hvis folk i middelalderen ikke frygtede skærsilden, ville afladshandelen have stoppet øjeblikkeligt.

Derfor gjorde kirken alt for at holde frygten i live med udskamning, trusler om skærsilden og helvede, dommedagsprædiken, bandlysning, inkquisition og offentlige henrettelser.

Menneskelig synd blev en handelsvare i middelalderen og nu ser vi den samme tendens igen.

Teologen Martin Luther stod i efteråret 1517 over for en kirke, som han mente havde mistet sit åndelige kompas. Den dominerende katolske kirke tilbød syndsforladelse mod betaling gennem salget af afladsbreve – en praksis, som dominikanerklostermunken Johann Tetzel udførte med stor succes i Tyskland.

Tetzel overbeviste desperate troende om, at så snart pengene klang i kisten, sprang sjælen ud af skærsilden. For Luther, der var teologiprofessor i Wittenberg, var dette ikke blot svindel; det var en direkte trussel mod menneskets frelse.

Luther mente, at frelsen udelukkende kom gennem Guds nåde og troen alene (*sola fide*), ikke gennem økonomiske transaktioner eller menneskeskabte certifikater. Drevet af en dyb retfærdighedssans og teologisk vrede forfattede han sine berømte 95 teser, som kritiserede afladshandlen og pavens autoritet på dette område. Den 31. oktober 1517 sendte han disse teser til biskoppen af Mainz og slog dem, ifølge traditionen, op på døren til Slotskirken i Wittenberg. Luther ønskede i første omgang ikke at splitte kirken, men blot at invitere til en akademisk debat om emnet.

Reaktionen sprængte dog alle rammer. Takket være den relativt nye bogtrykkerkunst blev de 95 teser lynhurtigt oversat fra latin til tysk, trykt i tusindvis af eksemplarer og spredt over hele Europa på få uger. Luthers skarpe pen gav stemme til en udbredt folkelig og politisk frustration over, at tyske penge strømmede til Rom for at finansiere byggeri af Peterskirken.

Luthers opgør fik voldsomme konsekvenser og splittede kirken.

Paven krævede, at Luther trak sine ord tilbage. Luther nægtede under Rigsdagen i Worms i 1521, hvilket førte til, at han blev lyst i band, eller erklæret fredløs.

For at give magten tilbage til det enkelte menneske oversatte Luther Bibelen til tysk, så almindelige mennesker selv kunne læse Guds ord uden kirkens mellemlid.

Så kom reformationen. Luthers protest eskalerede hurtigt fra en kritik af afladshandel til dannelsen af den protestantiske kirke, hvilket splittede det europæiske kontinent religiøst og politisk.

Martin Luthers opgør med afladshandlen begyndte som en teologisk protest mod misbrug af de troendes frygt, men det endte med at ændre verdenshistorien og lægge fundamentet for det moderne Nordeuropa.

Denne gang vil magthaverne berige sig på handel med menneskelig synd i form af CO₂. Rigtigt smart fundet på.

Men forsvinder frygten for klima, finder magthaverne bare et nyt tema - et nyt skræmmebillede.

Men så skal vi vågne op og sige stop.

Vi skal ikke lade os tyrannisere, vi skal ikke være bange for deres tyranni, for det hele bygger på løgn.

Folk frygtede skærsilden i middelalderen, men hvor blev skærsilden af?

Lad mig hjælpe dig, kære læser, skærsilden endte samme sted som vi skal sende klima - ad helvede til - på skræmmebilledernes losseplads.

Og det er her kætterne kommer ind i billedet.

For kætterne tør hvor andre tier.

En kætter kan sige hvad som helst, hvor som helst, når som helst.

For kætterne hylder sandheden for enhver pris om det så livet gælder,
mens de frelste hylder løgnen af bekvemmelighed.

Løgn forgår, men sandhed består.

Og kætteren får ret. Sandheden er summen af alle kætterier.

Det kan godt være kætteren dør i processen, men kætteren får ret.

Og det vil også vise sig i denne klima-krimi.

Når noget bliver til tyranni, skal befolkningen tage afstand og standse det
med det samme, før det tager overhånd.

Magthaverne taler om konsensus, som om det er den eviggyldige sandhed, men sandheden er, at den konsensus de taler om er magthavernes egen interne enighed om deres egen løgn, som de selv har opdigtet og selv beriger sig på.

Klima-svindlerne skræmmer folk og beriger sig på påstande om klima, som hverken kan måles, dokumenteres eller eftervises.

At stille en falsk diagnose og tilbyde en dyr virkningsløs medicin kaldes kvaksalveri. Det blev i gamle dage straffet med tjære og fjer.

Det mærkelige ved det hele er, at man i dag ikke tager afstand fra kvaksalvere og dommedagsprofeter, men derimod forherliger og ophøjer dem. Det moralske kompas er kommet helt ud af kurs.

Den grønne omstilling er baseret på vildledende markedsføring og falsk varebetegnelse i direkte strid med markedsføringsloven.

Der er så mange alarmklokker, der ringer, men folk hører dem ikke af en eller anden uforklarlig grund.

The Beatles sang i 1963 i sangen "Till There Was You", "There were bells on a hill, but I never heard them ringing" og det må siges at være tilfældet her.

Der er selvfølgelig fuld konsensus blandt klima-svindlerne om, at der skal bruges flere penge på klimasvindel på samme måde som der var fuld konsensus om skærsilden og afladshandlen i den romersk-katolske kirke i middelalderen.

Magthaverne siger, at deres konsensus bygger på videnskab, men hvad er deres videnskab værd når der er tale om politisk bestillingsarbejde finansieret af dem selv på skatteydernes bekostning? Ingenting - det er Fake Science.

De jagter CO₂ på trods af at CO₂ sammen med lys og vand er grundlaget for livet på Jorden.

De siger de er grønne, men driver heksejagt på den luftart, der gør jorden grøn.

De kalder det for grøn omstilling, men giver os grønt tyranni.

De lokker med et grønt paradis, ligesom kirken gjorde i middelalderen, men giver os et grønt helvede.

De siger de er bæredygtige, men skal holdes oppe af sagesløse skatteydere.

De kalder os, der stiller spørgsmål ved deres diagnose og medicin for konspirationsteoretikere, når de selv står bag verdenshistoriens største konspirationsteori.

Og hvordan vil de forklare at istider er kommet og gået med jævne mellemrum gennem jordklodens urgamle historie helt uden menneskelig indblanding?

Og hvilke klimaforbedringer har vi fået for alle de milliarder de har spildt på klima? Zero!

Og hvis Jorden er ved at gå under på grund af CO₂, hvorfor har de så ikke indført atomkraft for lang tid siden?

Ja, det er gode spørgsmål der overhovedet ikke er redegjort for i fandens egen udlægning ovenfor.

Bevægelsen bag den grønne omstilling har et gigantisk forklaringsproblem, men befolkningen har desværre ikke haft modet til at tage konflikten op.

Befolkningen bør stille klima-svindlerne og afladshandlerne til regnskab.

Men, kære læser, heldigvis kommer der hjælp fra uventet kant i denne klima-krimi, så hold modet oppe.

Er folk svage og lader sig forblænde og kyse af fremmedord som "konsensus", bliver de tyranniseret.

Vi kender melodien fra middelalderen, hvor befolkningen blev undertrykt med latinske gloser.

Det var derfor, at Martin Luther fik oversat biblen. Tak, Martin.

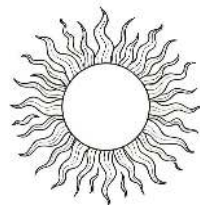
Magthavernes konsensus er en djævelsk pagt - en satanisk kult.

Det er denne forbrydelse, som denne klima-krimi handler om.

Men for bedre at forstå tyranniet, skal vi langt tilbage i tiden.

Vi starter i middelalderen - bered dig på rejsen.

Undskyld kære læser for den lange indledning, nu til sagen!

Pilgrimsrejsen til Rom

I begyndelsen af 1300-tallet blev der født en dreng på Sjælland, som hed Jakob. Hans forældre var fattige bønder.

Drengen voksede op og var velbegavet, men hans far syntes ikke han var god i marken.

Derfor besluttede hans far, at Jakob i en alder af 15 år skulle gå i kloster og blive munk.

Hans far fulgte Jakob til klosteret og bad dem så inderligt om at tage Jakob som postulant.

Faderens bøn blev hørt og Jakob blev optaget i klosteret.

Efter godkendelsen blev han novice og fik sin ordensdragt.

Nu startede et års prøvetid, hvor han blev undervist i klosterets regler af novice mesteren.

Trods mange strabadser klarede Jakob sig fint, og han aflagde et år senere de evige og bindende munkeløfter om lydighed, kyskhed og fattigdom.

Så gik der mange år, hvor Broder Jakob passede sine pligter i klosteret.

Men uden for klosterets mure var tiderne meget hårde, og en dag fik Broder Jakob besked om, at begge hans forældre var omkommet af fattigdom og sult.

Dette tog meget hårdt på Broder Jakob. Han følte en stor skyld over at han levede trygt bag klosterets tykke mure, mens hans kære forældre døde af fattigdom og sult.

Trods bøn og skrifte havde Broder Jakob stadig frygtelige sjælekvaler, i en sådan grad at abbeden en dag foreslog ham at tage på pilgrimsrejse til Rom for derved at råde bod og få aflad.

Abbeden havde i øvrigt også nogle breve til paven i Rom, så Broder Jakob kunne både levere klosterets breve til paven og få sjælefred.

Og sådan blev det.

Foråret faldt tidligt i år 1347. Og Broder Jakob drog af sted med breve og lidt rejsepenge fra klosteret samt proviant til de første dage pakket i en skuldertaske. Han havde også fået nye sandaler til den 2.000 km lange fodrejse.

Munke havde den fordel, at når de rejste, vidste alle folk hvem de var og at de var på en hellig pilgrimsrejse. Og munke var anerkendt som gode, fromme mennesker. Så de blev sjældent udsat for landevejsrøveri og de fleste mennesker vil gerne give munke på pilgrimsfærd, husly og mad.

Og gode gerninger kunne forkorte den pinefulde tid i skærsilden.

Men ellers gik Broder Jakob fra kloster til kloster ned gennem Europa.

Og hvert sted han kom frem, blev han vel modtaget og han kunne berette om livet i klosteret i Danmark.

De sproglige barrierer overvandt han med tegnsprog, fakter og latin.

Latin var sproget i kirken på tværs af landegrænser. Det gav kirken en kommunikationsmæssig fordel inden for kirkens egne rammer, men menigmand forstod ikke et suk.

Det tog tre måneder at nå til Rom, og Broder Jakob var totalt udmattet, da han endelig nåede frem.

Desværre var paven der ikke, han var i Avignon, men Broder Jakob fik i stedet foretræde for pavens stedfortræder kardinalen.

Broder Jakob fik overleveret posten fra Danmark.

Som belønning for pilgrimsrejsen fik Broder Jakob kardinalens velsignelse og en halskæde med en nøgle, som et symbol på apostlen Peter.

Og kardinalen roste Broder Jakob og gav ham post med tilbage til det danske kloster.

Broder Jakob var stolt og lykkelig over velsignelsen og den lille halskæde.

Det hele var en stor oplevelse for Broder Jakob. De fremmede folkeslag, de fremmede sprog, de fremmede dufte, de storslåede bygninger i det travle Rom. Og ikke mindst varmen.

Men det romerske køkken var også en stor oplevelse for ham. Han havde aldrig smagt så velsmagende mad og så godt brød.

Olivenolien og krydderierne var meget fremmedartet for ham, men velsmagende.

Der var dog en ting der faldt Broder Jakob for brystet og det var at kirkens folk i Rom var meget velnærede og de levede i overflod, ja nærmest i skørlevned.

De romerske munke drak vin og var fede. Og de holdt sig ikke tilbage når det gjaldt det modsatte køn.

Det kunne Jakob ikke forstå, for han havde aflagt sit evige og bindende munkeløfte om lydhed, kyskhed og fattigdom.

Broder Jakob blev forarget og følte sig svigtet. Hans tro kom på en alvorlig prøve.

En dag kom han forbi et marked, hvor han mødte en arabisk købmand.

Købmanden forklarede Broder Jakob, at Solen er centrum i vores solsystem.

Købmanden forklarede Broder Jakob, at Solen er langt større end Jorden, som er langt større end Månen. Og i universet drejer den lille rundt om den store. Når året har 12 måneder skyldes det, at Månen drejer 12 gange rundt om Jorden, for hver gang Jorden drejer en gang rundt om Solen. Deraf årstidernes skiften.

Det lyder indlysende i dag, men i middelalderen var det en farlig viden.

Under sit besøg i Rom fik Broder Jakob også besøgt de hellige steder, hellige kilder, klostre og han så hellige relikvier.

Han besøgte de store kristne basilikaer for at bede ved apostlenes og martyrernes grave og derved opnå aflad.

Han nåede både at besøge apostlen Peters grav ved Vatikanet og graven for apostlen Paulus.

Han fik også besøgt Laterankirken, Pavens katedral og moderkirken for alle kirker i verden.

Samt Santa Maria Maggiore, den vigtigste Maria-kirke i Rom, og Roms katakomber og martyrkirker uden for murene, hvor de tidlige kristne led martyrdøden.

Men frem for alt var han kommet sig over den strabadserende pilgrimsrejse.

Efter 3 uger i Rom og nye solide romerske sandaler, begyndte Broder Jakob nu sin lange hjemrejse til Danmark.

Hjemrejsen var lettere end udrejsen fordi han nu kendte ruten bedre og fordi han havde en voldsom hjemve.

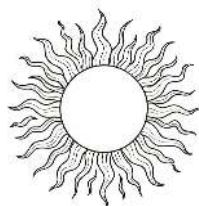
Han glædede sig til at komme hjem og fortælle om alt hvad han havde oplevet i Rom.

Det gav ham ny energi og uanede kræfter.

En sen regnfuld aften i slutningen af oktober ankom han til klosteret i Danmark og bankede på døren, helt udmattet men lykkelig.

Men hans hjemkomst skulle ikke blive som han havde håbet.

For skæbne ville at han skulle lide martyrdøden i sit eget hjemland. Helt som de kristne martyrer led martyrdøden i Rom.

Dommen

Kort efter at Broder Jakob var kommet hjem til klosteret, kom biskoppen fra Roskilde på besøg i klosteret i officielt ærinde, men biskoppen ville også høre hvordan det var gået med Broder Jakobs pilgrimsfærd til Rom.

Biskoppen kom om formiddagen med hele sit følge af domkapitlet, kaniker og en gruppe af præster knyttet til domkirken i Roskilde.

Klosteret var gjort fint i stand og der skulle først holdes messe, hvor alle i klosteret deltog.

Efterfølgende var der et beskedent måltid, hvor Broder Jakob fik lov at fortælle om sine oplevelser.

Og Broder Jakob fortalte levende om sine oplevelser, mødet med kardinalen, den fine halskæde han fik, og at kirkens folk i Rom var meget velnærede og de levede i overflod, ja nærmest i skørlevned.

De romerske munke drak vin og var fede. Og de holdt sig ikke tilbage når det gjaldt det modsatte køn.

Og så var der den arabiske købmand med historien om at Solen er centrum i vores solsystem. Solen er langt større end Jorden, som er langt større end Månen. Og i universet drejer den lille rundt om den store. Når året har 12 måneder skyldes det, at Månen drejer 12 gange rundt om Jorden, for hver gang Jorden drejer en gang rundt om Solen. Deraf årstidernes skiften.

Mens Broder Jakob fortalte, kunne han se at biskoppen blev mere og mere rød i hovedet.

Biskoppen havde ikke selv været i Rom, så han var tydeligvis jaloux på Broder Jakob, som var en høj, flot mand, stærk og solbrændt af den lange fodrejse.

Biskoppen selv var en lille fedladet mand med et ansigt som en gris.

Til sidst blev det for meget for biskoppen. Han sprang op af sin bispestol og slog i bordet og råbte: Stop, det kætteri!

Afsværg dit kætteri, Broder Jakob, råbte han helt gasblå i ansigtet.

Jamen, jeg fortæller bare sandheden, kære biskop, svarede Broder Jakob roligt.

Gå til din munkecelle og bliv der til i morgen, så holder vi forhør.

Og sådan blev det.

Næste formiddag var der forhør i kapitelsalen.

Biskoppen og hele hans følge var til stede. Og der var også kommet soldater fra Køpmannæhafn.

Biskoppen sad i sin bispestol iført sin bispekåbe og bispehue med bispestaven i hånden og fuld ornat. Han havde en notar ved sin side.

Så råbte han mod Broder Jakob; afsværger du dit kætteri?

Nej, råbte Broder Jakob, hvad jeg fortalte i går, var den rene skinbarlige sandhed. Han holdt den lille halskæde med nøglen frem for sig og sagde, at kardinalen i Rom, Pavens stedfortræder, havde velsignet ham.

I så fald bortvises du med øjeblikkelig virkning fra klosteret.

Du er lyst i band og dit kristne navn vil blive slettet fra kirkebøgerne.

Du er navnløs. Dit navn er nu kætter og du eksisterer ikke mere i den romersk-katolske kirke, hvæsedes biskoppen.

Jeg overlader dig hermed til kongens mænd til videre retsforfølgelse, skreg biskoppen mens svedperler løb ned af hans grimme grisefjæs.

Der gik et gys gennem salen og abbeden græd.

Kætterprocessen var slut.

Og så blev Broder Jakob, dybt nedbøjet, ført bort af kongens soldater.

Han blev herefter ført til Køpmannæhafn og kastet i et mørkt fangehul i Valdemar Atterdags borg.

Broder Jakob tryglede sine fangevogtere om at få et stykke pergament og sine skriveredskaber.

Og det fik han. Fangevogterne havde faktisk sympati for Broder Jakob.

Broder Jakob gik rystende og grædende i gang med at skrive sit testamente til eftertiden.

Det tog ham 2 dage at skrive dokumentet, som var sammenfattet på et stykke pergament med den fineste håndskrift.

Da han var færdig, gav han testamentet til den fangevogter, han havde mest tillid til og sagde; hvis du bringer dette testamente til abbeden i klosteret i Roskilde får du min halskæde, som jeg har fået af kardinalen i Rom.

Fangevogteren kunne godt lide Broder Jakob og overbragte testamentet til abbeden i klosteret allerede samme aften.

Mens fangevogteren red til Roskilde med testamentet, tænkte han på den gode gerning han gjorde og på den velsignede halskæde fra kardinalen i Rom, som sikkert ville bringe ham hurtigere gennem skærsilden, når den tid kom.

Da abbeden modtog pergamentet, blev han meget rørt. Han holdt meget af Broder Jakob og syntes at der var sket ham en stor uret.

Abbeden var ikke i tvivl om, at Broder Jakob talte sandt.

Da abbeden læste Broder Jakobs testamente, græd han som pisket.

Abbeden tænkte i lang tid over hvad han skulle stille op med testamentet og kom til sidst til den konklusion, at han ville gemme det bag altertavlen i en lille landsbykirke ikke langt fra klosteret tæt på der, hvor Broder Jakob blev født.

Her vil Vorherre passe på Broder Jakobs testamente til evig tid, tænkte han.

Hvad abbeden ikke vidste var, at testamentet vil blive fundet næsten 700 år senere og blive en brik i opklaringen af en lige så grusom mordsag.

Alle havde sympati for Broder Jakob, men kirken var hård og brutal.

Og ingen turde sige kirken i mod.

Alle frygtede kirkens forbandelse, skærsilden og helvedesild.

Kirken prædikede om næstekærlighed og barmhjertighed, men var grusom overfor dem, den ikke kunne lide.

På den tid brugte lensmanden ikke meget tid på den slags sager.

Der var en stiltiende aftale mellem kirke- og kongemagt, om at henrettelser blev foretaget af kongemagten for at kirken ikke skulle få blod på hænderne. Til det formål havde lensmanden en verdslig bøddel.

Var man blevet bortvist fra kirken på grund af kætteri, var dommen klar, så var der kun en vej og det var bålet.

Og sådan blev det.

Henrettelsen foregik en kold tåget novemberdag i 1347, på en offentlig markedsplads, hvor alle kunne se det til skræk og advarsel.

De frelste bar ved til bål med hellig salmesang.

Bålet blev tændt, og stakkels Broder Jakob blev båret frem til offentligt skue bundet til en kraftig stige af bødlens rakkere.

Da bålet var på sit højeste gav bøddelen tegn til at stigen skulle rejses og på tegn fra bødlen lod rakkerne stigen falde forover mod bålet.

Alle græd hjerteskræende, da Broder Jakob vred sig i flammerne.

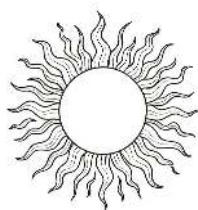
Bispens blegfede grisefjæs skinnede i flammernes skær.

Nogle af dem, der stod tæt på, mente faktisk at de hørte bispen grynte veltilfreds som et svin, da Broder Jakob blev brændt.

For sådanne offentlige henrettelser skabte respekt for både kirke- og kongemagt.

Der var typisk ro og orden lang tid efter sådanne grusomme offentlige henrettelser.

Ingen turde sige eller gøre noget, når det kunne gå en from munk, som Broder Jakob så ilde.

Solen i centrum

Så gik der 200 år, før der igen kom drama om hvem der drejer rundt om hvem i vores solsystem.

I dag virker det som en selvfølge, at Jorden kredser om Solen, og at Solen er centrum for vores solsystem. Men for flere hundrede år siden var denne idé både kontroversiel, farlig og dybt udfordrende for datidens verdensbillede. Overgangen fra et jordcentreret verdensbillede til et solcentreret verdensbillede var ikke blot en videnskabelig forandring. Den ændrede også menneskets forståelse af sin egen plads i universet, udfordrede religiøse autoriteter og blev et symbol på konflikten mellem fri forskning og fastlåste institutionelle sandheder.

Før Kopernikus og Galileo dominerede det geocentriske verdensbillede, hvor Jorden blev opfattet som universets faste centrum. Denne opfattelse var især forbundet med den græske astronom Klaudios Ptolemæus, som i antikken udviklede en matematisk model, hvor Solen, Månen, planeterne og stjernerne bevægede sig rundt om Jorden. Modellen var kompliceret, men den kunne forklare mange observationer, blandt andet planeternes tilsyneladende bevægelser hen over himlen.

Det geocentriske verdensbillede passede også godt sammen med den middelalderlige kristne kosmologi. Hvis Jorden var centrum, kunne mennesket og skabelsen opfattes som universets midtpunkt. Det betød ikke nødvendigvis, at alle teologer mente, at astronomiske modeller skulle være bogstavelige religiøse sandheder, men i praksis blev Ptolemæus' system flettet sammen med kirkens autoritet og datidens filosofi. Derfor var det vanskeligt at udfordre modellen uden samtidig at udfordre en større kulturel og religiøs orden.

Nikolaus Kopernikus blev født i 1473 i Toruń i det nuværende Polen. Han var uddannet inden for blandt andet matematik, astronomi, jura og medicin og arbejdede i store dele af sit liv som kirkelig embedsmand. Hans videnskabelige betydning skyldes især værket *De revolutionibus orbium coelestium*, som blev udgivet i 1543, kort før hans død. I dette værk fremlagde han den heliocentriske model: Solen, ikke Jorden,

befinder sig nær centrum, og Jorden er en planet, der både roterer om sin egen akse og bevæger sig rundt om Solen.

Kopernikus' model var på én gang enkel og radikal. Den forklarede blandt andet, hvorfor planeter nogle gange ser ud til at bevæge sig baglæns på himlen, den såkaldte retrograde bevægelse. I den geocentriske model måtte man forklare dette med komplicerede cirkelbevægelser oven på andre cirkelbevægelser. I den heliocentriske model kunne fænomenet forstås som et perspektivproblem: Jorden og de andre planeter bevæger sig med forskellige hastigheder omkring Solen, og derfor kan andre planeter se ud til at ændre retning set fra Jorden.

Alligevel var Kopernikus ikke en moderne astronom i nutidig forstand. Han holdt stadig fast i idéen om perfekte cirkelbaner, fordi cirklen siden antikken blev opfattet som den mest fuldkomne geometriske form. Først senere viste Johannes Kepler, at planeterne bevæger sig i ellipseformede baner. Kopernikus' betydning ligger derfor ikke i, at alle hans beregninger var korrekte, men i at han flyttede centrum for den astronomiske forklaring væk fra Jorden. Det var begyndelsen på en intellektuel revolution.

At sætte Solen i centrum ændrede mere end astronomien. Hvis Jorden blot var én planet blandt flere, ophørte den med at være universets ubevægelige midtpunkt. Det kunne opfattes som en nedgradering af menneskets kosmiske status. Desuden syntes idéen at være i konflikt med bestemte bibelsteder, som nogle læste som udtryk for, at Jorden stod stille, og at Solen bevægede sig.

Kopernikus var selv forsigtig. Han fremlagde sin model som en matematisk forklaring på himmellegemernes bevægelser og søgte ikke en åben konflikt med kirken. Værket blev heller ikke straks forbudt. I første omgang blev det læst af relativt få lærde og diskuteret som en avanceret astronomisk hypotese. Men idéen lå som en tikkende udfordring til hele den gamle orden, og den fik langt større betydning, da Galileo Galilei senere begyndte at kombinere den med observationer gennem teleskopet.

Galileo Galilei blev født i Pisa i 1564 og blev en af renæssancens mest betydningsfulde naturforskere. Han var matematiker, fysiker og astronom, men han var også en dygtig formidler og polemiker. Hans betydning for heliocentrismen skyldes især, at han brugte teleskopet til at observere himlen på en måde, der afslørede forhold, som ikke passede godt med det gamle jordcentrerede verdensbillede.

I 1609 og 1610 foretog Galileo en række observationer, som rystede den traditionelle kosmologi. Han så bjerge og kratere på Månen, hvilket brød med forestillingen om, at himmellegemerne var perfekte og uforanderlige kugler. Han opdagede også fire måner, der kredsede om Jupiter. Det var afgørende, fordi det viste, at ikke alt kredsede om Jorden. Hvis Jupiter kunne have måner, var Jorden ikke nødvendigvis centrum for alle bevægelser i universet.

Et af Galileos stærkeste argumenter kom fra hans observationer af Venus. Han kunne se, at Venus gennemgik faser ligesom Månen. Disse faser gav langt bedre mening i et system, hvor Venus kredser om Solen, end i den klassiske ptolemæiske model. Galileo mente derfor, at teleskopet leverede konkrete observationer, som støttede Kopernikus' teori. Han betragtede ikke længere heliocentrismen som en ren beregningsmodel, men som en beskrivelse af den fysiske virkelighed.

Galileos problem var ikke kun, hvad han mente, men hvordan han fremførte det. Han skrev på italiensk, ikke blot på latin, og kunne derfor nå et bredere publikum end universiteternes lærde. Han argumenterede energisk og ofte skarpt imod sine modstandere. I en tid, hvor Europa var præget af reformation, modreformation og religiøse konflikter, var den katolske kirke særligt opmærksom på idéer, der kunne synes at undergrave dens autoritet.

I 1616 blev Galileo advaret mod at forsvare Kopernikus' lære som fysisk sandhed. Kopernikus' værk blev samtidig sat under censur, indtil det kunne rettes, så heliocentrismen blev behandlet som en hypotese og ikke som en sikker sandhed. Galileo fortsatte dog med at arbejde med emnet, og i 1632 udgav han *Dialog om de to store verdenssystemer*. Bogen var opbygget som en samtale mellem personer, der diskuterede det ptolemæiske og det kopernikanske system. Selv om Galileo formelt

fremstillede begge sider, var det tydeligt for mange, at han favoriserede den heliocentriske model.

I 1633 blev Galileo stillet for den romerske inkvisition. Han blev anklaget for at have overtrådt forbuddet mod at forsvare heliocentrismen som sandhed. Retssagen handlede derfor både om astronomi, lydighed og kirkelig autoritet. Galileo var på dette tidspunkt en ældre mand, og presset mod ham var betydeligt. Han blev fundet stærkt mistænkt for kætteri, fordi han havde fastholdt og udbredt den opfattelse, at Jorden bevæger sig, og at Solen står i centrum.

Galileo blev tvunget til offentligt at afsværge sine synspunkter. Ifølge en senere og sandsynligvis legendarisk fortælling skulle han efter dommen have mumlet: "Og dog bevæger den sig." Uanset om ordene er historisk korrekte eller ej, udtrykker de den symbolik, Galileo siden fik: et menneske, der stod over for en magtfuld institution og alligevel repræsenterede en sandhed, som ikke kunne standses. Hans straf blev livsvarigt fængsel, men den blev hurtigt ændret til husarrest. Resten af sit liv tilbragte han under opsyn, først hos kirkelige kontakter og senere i sit hus nær Firenze.

Dommen mod Galileo blev et af historiens mest berømte eksempler på konflikten mellem videnskabelig erkendelse og religiøs myndighed. Det er dog vigtigt at forstå, at konflikten ikke blot var en simpel kamp mellem "videnskab" og "religion". Mange kirkelige lærde interesserede sig for astronomi, og Galileo selv var troende katolik. Konflikten opstod snarere omkring spørgsmålet om, hvem der havde ret til at fortolke naturen, Bibelen og sandheden, når observationer og traditionelle fortolkninger synes at pege i forskellige retninger.

Flere hundrede år efter dommen begyndte den katolske kirke gradvist at genoverveje Galileos sag. I det 18. og 19. århundrede blev de praktiske forbud mod heliocentriske værker ophævet, og i moderne tid blev Galileo i stigende grad anerkendt som en central skikkelse i videnskabens historie. Den mest kendte kirkelige markering kom under pave Johannes Paul II, som i 1979 nedsatte en kommission til at undersøge Galileo-sagen.

I 1992 afsluttede kommissionen sit arbejde, og pave Johannes Paul II udtrykte beklagelse over de fejl, der var begået i behandlingen af Galileo. Pavens udtalelse var ikke blot en personlig undskyldning, men en symbolsk anerkendelse af, at kirkelige myndigheder tidligere havde misforstået forholdet mellem troens sprog og naturvidenskabens metode. Sagen blev dermed et eksempel på, at institutioner kan lære af deres historie, selv om erkendelsen kan komme meget sent.

Pavens senere beklagelse ændrer naturligvis ikke på, at Galileo blev dømt og begrænset i sin frihed. Men den viser, at dommen ikke længere kunne forsvares i lyset af moderne videnskab og moderne teologisk refleksion. Den markerede også et bredere ønske om dialog mellem kirken og naturvidenskaben. Galileo blev på den måde ikke kun husket som en astronom, men også som et symbol på nødvendigheden af intellektuel ydmyghed: Selv stærke institutioner kan tage fejl, når de forsøger at fastholde gamle forklaringer mod nye beviser.

Kopernikus og Galileo repræsenterer to forskellige, men forbundne trin i den videnskabelige revolution. Kopernikus formulerede den teoretiske omvending: Solen skulle placeres i centrum, og Jorden skulle forstås som en planet i bevægelse. Galileo gjorde denne idé mere overbevisende gennem observationer, instrumenter og offentlig argumentation. Den ene flyttede tankens centrum; den anden gav tanken synlige beviser.

Deres arbejde blev senere videreudviklet af blandt andre Kepler og Isaac Newton. Kepler viste, at planetbanerne er elliptiske, og Newton forklarede med tyngdeloven, hvorfor planeterne bevæger sig, som de gør. Dermed blev heliocentrismen ikke kun en dristig hypotese, men en del af en samlet fysisk forståelse af universet. Det moderne verdensbillede blev skabt gennem mange forskeres arbejde, men uden Kopernikus' modige omplacering af centrum og Galileos teleskopiske beviser ville udviklingen have set anderledes ud.

Historien om Kopernikus og Galileo er historien om et afgørende skift i menneskets forståelse af universet. Kopernikus fremlagde den heliocentriske teori og udfordrede dermed det gamle syn på Jorden som altings centrum. Galileo brugte teleskopet til at levere observationer, der støttede den nye model, men hans insisteren på, at teorien beskrev

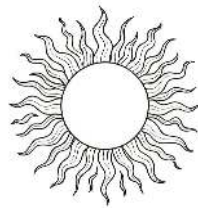
virkeligheden, førte til konflikt med den katolske kirke og til dommen for kætteri i 1633.

Sagen fik langvarig betydning, fordi den kom til at symbolisere forholdet mellem viden, magt og fri tænkning. Pavens beklagelse flere hundrede år senere viste, at Galileo-sagen ikke blot var en fjern historisk begivenhed, men et varigt eksempel på, hvor vigtigt det er, at nye observationer og argumenter kan undersøges åbent. Kopernikus og Galileo ændrede ikke kun astronomien; de ændrede menneskets måde at stille spørgsmål på. Derfor står de stadig som centrale skikkelser i historien om videnskabens gennembrud.

Historien om Galileo er et slående eksempel på, hvordan kirken og troen kan have et fastlåst verdensbillede, som ikke lader sig rokke og som virker undertrykkende på fri tænkning og fremskridt.

Og det er helt det samme i dag med klima. Stiller man spørgsmål til den grønne omstilling og deres opfattelse af, at det er CO₂, der styrer klimaet på Jorden, reagerer de med hysterisk heksejagt og tyranni.

Vi skal senere høre om hvordan en verdenskendt dansk forsker bliver myrdet fordi han er kommet frem til at Jordens klima styres af Solen.

Broder Jakobs testamente

Så gik der næsten 400 år, før vi igen skulle opleve et drama med solen i centrum.

Det hele startede med at man fandt en gammel rotterede i prædikestolens lydhimmel i Helsingør Domkirke.

Rottereden indeholdt fragmenter fra et gammelt brev fra 1600-tallet skrevet af Buxtehude.

Grundet dette fund anbefalede Nationalmuseet efterfølgende at altertavler og prædikestole i middelalderkirker undersøges nærmere for at se om der skulle skjule sig gamle dokumenter, som kunne have historisk interesse.

I denne anledning sendes en ung arkæolog ved navn Jakob Brorman ud til en landsbykirke ved Roskilde. Her finder han et gammelt pergament fra middelalderen bag altertavlen.

På pergamentet stod der et lille vers og der var et lille træsnit af en munk.

Jakob Brorman tager med handsker forsigtigt dokumentet ud og lægger det ned i en papæske og tager et foto med sin mobiltelefon og sender en sms til sin chef, om at der er bid.

Så pakkede Jakob sammen og forlod kirken for at køre til Nationalmuseet og undersøge dokumentet nærmere.

Jakob Brorman var lykkelig. Sikke et fund.

Da han kommer tilbage på Nationalmuseet kommer hans chef for at se det vigtige fund og for at lykønske ham.

Så var det godt, jeg fik sat den undersøgelse i gang, tænkte chefen selvtilfreds og så allerede i tankerne sig selv modtage ridderkorset af kongen. Måske findes der mere?

Først blev dokumentet rensat og sikret mod nedbrydning og eksperter fastslog herefter dets ægthed og alder.

Jo, dokumentet var ægte.

Herefter skulle det vurderes, om det hører under Rigsarkivet som rette myndighed for historiske arkivalier og statslige dokumenter.

Dokumentet blev analyseret og konserveret af en konservator for at stoppe eventuelle skader fra fugt, skimmel eller snavs.

Så skulle dokumentet dateres. Dokumentet krævede ikke nærmere datering, for det stod jo højt og tydeligt angivet med romertal. Og årstallet var anno 1347.

Og så skulle dokumentet læses af eksperter i middelalderhistorie og tydes for at fastslå dokumentets historiske kontekst.

Endelig skulle dokumentet beskrives i detaljer, scannes og registreres i Nationalmuseets og Rigsarkivets arkiver.

Arkivalier og skriftlige kilder af denne type overdrages ofte til Rigsarkivet, som opbevarer Danmarks historiske papirdokumenter under de rette klimakontrollerede forhold.

Dokumentet blev derefter gjort tilgængeligt for forskere, og en kopi blev offentliggjort i tidsskriftet Skalk.

Teksten var skrevet med gotisk skrift og noget var på latin.

Consensus Diabolus

Requiem Doloris

*Jorden drejer rundt om Solen i vort solsystem.
Jorden den er kuglerund, men verden er så ond.*

Sandheden vil bestå, løgnene vil forgå, sandhed er ilde hørt.

*Løgneren smager sødt og godt, men den gør intet godt.
Under løgnens blå glasur der er den grønne gift.*

Sandheden vil bestå, løgnene vil forgå, sandhed er ilde hørt.

*Guldfuglene flyver højt.
Hovmodet det står for fald.*

*Højt at flyve, dybt at falde, Jorden den er rund.
Højt at flyve, dybt at falde, Jorden den er rund.*

*Frelste bærer ved til bål med hellig salmesang,
Frygtens købmænd fryder sig i løgnens grønne skær.*

*Se nu bryder lyset frem,
Se nu flyver fuglen hjem,
Jorden er kuglerund.*

*Guldfuglene flyver højt.
Hovmodet det står for fald.*

*Højt at flyve, dybt at falde, Jorden den er rund.
Højt at flyve, dybt at falde, Jorden den er rund.*

Hafnia Metropolis

Anno MCCCXLVII

Øverst på dokumentet stod der på latin Consensus Diabolus og så var der en lille tegning af djævelen.

Oversat til dansk betyder det pagt med djævelen.

Så står der Requiem Doloris og det betyder smertens dødsmesse.

Jakob tænkte, at det kunne være, at der var tale om en kætter, der skulle brændes på bålet.

Så er der en lille tegning af en munk. Det må være forfatteren selv og han ser rar ud, tænkte Jakob.

Når dokumentet ikke var underskrevet med et navn, kunne det skyldes at der var tale om en kætter, tænkte Jakob.

Kættere fik nemlig frataget deres kristne navn, og deres navn blev strøget af kirkebøgerne. Kættere var navnløse.

Så Jakob Brorman konkluderede, at der var tale om et gammelt og meget sjældent kætterbrev.

Selve teksten taler for sig selv, og i 1347 kunne sådanne udtalelser medføre døden.

Teksten er let forståelig og virker nærmest nutidig.

Og verset er mærkeligt nok stadig aktuelt.

Munken påstod at Jorden er rund, og at den drejer rundt om Solen, og for det måtte han måske lade livet?

I middelalderen troede kirken vitterligt, at Solen drejede rundt om Jorden. Påstod man noget andet, var man kætter og blev brændt på bålet.

Kirken dømte dengang folk for at sige sandheden, mens de selv dækkede over løgneren i pagt med djævelen, tænkte Jakob.

Jakob tænkte videre ved sig selv, at det er helt det samme i dag, hvis man antager, at klima er en religion der dyrkes i en grøn kirke, må man ikke sige noget andet end det kirken mener, ellers bliver man udskammet og man kan miste sit job.

Nederst på dokumentet står Hafnia Metropolis, hvilket er det latinske navn for København.

Måske er det et afskedsbrev skrevet af en kætter, mens han ventede på sin grumme skæbne på bålet, tænkte Jakob.

Man kan forestille sig at munken har efterladt testamentet i sin celle, og at hans venner efter henrettelsen har gemt det bag altertavlen.

Spekulationerne var mange, og jo mere Jakob Brorman studerede dokumentet, desto mere fangede det hans interesse.

Det blev en hel besættelse for ham.

Hvad lå bag, hvad var historien og hvorfor var dokumentet gemt i kirken?

Jakob Brorman havde fattet interesse for arkæologi i en tidlig alder.

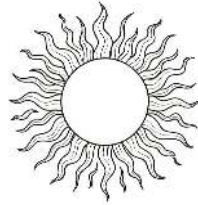
Hans oldefar var landmand på Fyn og fandt i 1943 Danmarks ældste skelet i en tørvemose.

Skelettet blev undersøgt og man har dateret det til at være 10.000 år gammelt. Det var kort tid efter ophøret af sidste istid.

Det har måske været en stenaldermand som druknede i mosen.

Han havde måske skudt en and med sin bue og skulle ud for at hente byttet i søen, da han druknede i forsøget.

Og hvad var der blevet af hans stakkels familie, der ventede på, at jægeren skulle komme hjem med byttet? En skræmmende tanke. Men heldigvis var klimaet på det tidspunkt varmt og mildt, så måske har de overlevet, tænkte Jakob.

Mordet på Svend Henriksen

Mens Jakob Brorman studerede det gamle dokument på Nationalmuseet, gik den verdenskendte danske forsker Svend Henriksen rundt ude på Københavns Tekniske Universitet med tårer i øjnene.

Han havde netop fået en mail om at hans bevillinger var stoppet og hans forskning på Københavns Tekniske Universitet derfor måtte ophøre.

I årevis havde han kæmpet og var kommet meget langt. Han stod faktisk overfor et kæmpe gennembrud i sin forskning.

Danmark havde fået en ny regering, der ikke brød sig om Svend Henriksens teorier.

Hans teorier kunne faktisk få hele fundamentet til at skride under regeringen.

I årevis havde danske politikere og deres støtter arbejdet på at ændre hele samfundsstrukturen i deres favør baseret på en påstand om at menneskelig CO₂-udledning vil medføre Jordens undergang på grund af global opvarmning og nu viste Svend Henriksens forskning at det faktisk ikke var tilfældet, men at det i realiteten er Solen der styrer klimaet på Jorden.

Der havde været en voldsom kamp mellem Svend Henriksen og hans kolleger på Københavns Tekniske Universitet om forskningsmidler. Jo mere en forsker kunne skrive om CO₂'s skadelige virkning på klimaet i deres bevillingsansøgninger, jo flere penge fik de bevilget fra Christiansborg og de tilknyttede institutioner og myndigheder.

Og sådan havde de været i årevis.

En rigtig god forretning for begge parter.

Pseudovidenskab blev brugt som politisk løftestang.

Så længe alle spillede med på melodien, var det en win-win situation.

Men i det øjeblik at nogen kunne påvise at det faktisk er Solen der styrer klimaet på Jorden, skrider hele fundamentet under den gigantiske pengemaskine og så bliver det farligt for budbringeren.

Og det var lige netop hvad der skete.

I kraftig modvind havde Svend Henriksen faktisk hele tiden ment, at man ikke udelukkende skulle se på CO₂, men også være åben overfor andre muligheder.

Hans kolleger var blevet rigtigt vrede på ham.

Alle tidligere eksperter i kul, olie, gas og atomkraft, kernefysik, etc. var for længst sendt på pension eller konverteret til vindenergi eller forskning i CO₂'s skadelige virkning på klimaet eller direkte fyret.

Det hele er politisk bestillingsarbejde, Fake Science, tænkte Svend Henriksen ved sig selv.

Og nu stod han der grådkvalt med sin fyreseddel i hånden. Alt var tabt. Hele hans forskning, hans liv og hans økonomiske grundlag forsvandt på én gang. Han kunne lige så være blevet brændt på bålet, tænkte han.

Denne tanke var mere rigtig, end han i sin vildeste fantasi kunne forestille sig.

Det eneste lyspunkt var at en privat fond måske ville redde hans forskning. Og der havde faktisk været en henvendelse.

Op til fyringen af Svend Henriksen havde han været under et voldsomt pres og et særdeles giftigt arbejdsmiljø på Københavns Tekniske Universitet.

Hans kolleger var direkte ondsindede og alle former for benspænd havde været i spil.

Svend Henriksen boede alene i en 70'er villa i Charlottenlund.

Hans kone havde for længst forladt ham. Svend Henriksen tænkte tit på præstens ord, i medgang og modgang. Vorherre bevares, og fanden tage den troløse kvinde, tænkte han og tog en ordentlig slurk Chardonnay.

Han drak mere end godt var.

Han købte ikke vin i flasker, da dette ville være alt for afslørende når han dumpede de tomme flasker i glascontaineren bag hans carport. I stedet købte han vin i papkartoner, gerne flere ad gangen lige inden lukketid så ingen så når han slæbte adskillige vinkartoner ud i bilen.

For at papkartonerne ikke skulle fylde for meget køleskabet, tog han plastikposerne med vin ud af papkartonerne og lagde dem i køleskabet på række med ventilen ud af, så han hurtigt kunne tappe sig et glas.

Han kunne bedst lide Chardonnay hvidvin. Den var sød, mild, frugtagtig og sparkede som en hest.

En sen tåget nat i november måned listede to muskuløse mænd i mørke hættetrøjer op til Svend Henriksens hoveddør.

Deres statur og måden de bevægede sig på, tydede på, at der var tale om to veltrænede jægersoldater.

De bankede på døren.

Svend Henriksen vågnede med et sæt fra sin rus.

Var der nogen ved døren midt om natten?

Han gik søvndrukken og forvirret ud og åbnede døren.

Det skulle han aldrig have gjort.

Godaften, det er politiet, må vi komme indenfor?

Ja, jo, hvad drejer det sig om? spurgte Svend Henriksen.

Og det blev den verdenskendte danske forskers sidste ord.

Den ene mand trak en knippel og slog Svend Henriksen hårdt i hovedet, så han faldt om på stedet.

Herefter slæbte de to mænd Svend Henriksen ud i haven, hvor de bandt ham til et pæretræ med en kæde og satte en hængelås på.

Så overhældte de ham med benzin fra en medbragt dunk og antændte ham.

Svend Henriksen skreg i smerte og rædsel, mens flammerne fortærede ham og lyste op i natten.

Naboerne vågnede og ringede straks efter hjælp, men det var for sent, da politi og brandvæsen kom frem.

Et grufuldt syn ventede dem.

Svend Henriksen stod foroverbøjet, forkullet og lænket til et halvt afbrændt pæretræ. Flammerne var gået ud, men det røg stadig.

Det meste af hans tøj var brændt væk. Alt var sort undtagen, hans hvide tænder, der var blottede i hans vidt åbne mund. Et grufuldt syn.

Politiet spærrede straks området af med minestrimmel og fik sat en læskærm og lys op om gerningsstedet.

Alt sammen i lyset af blå blink fra udrykningskøretøjerne, der holdt ude på villavejen.

Journalister var lynhurtigt til stede, og de fotograferede med både kameraer og mobiltelefoner i den helt store stil.

Ved siden af det forkullede lig finder politiet et mærkeligt lille krucifiks. Lædersnoren i krucifikset var formentlig revet over i det håndgemæng, der var på gerningsstedet.

Krucifikset blev nummeret og registreret som bevismateriale.

Politiet kunne ikke forstå hvad det var for et mærkeligt lille krucifiks, så de indleverede det til Nationalmuseet for at få deres vurdering.

Det var fredag morgen og Jakob Brorman sad til morgenmøde på Nationalmuseet.

Det gjorde de hver fredag. Så fik de også kaffe og morgenbrød, og chefen informerer medarbejderne om diverse forhold ved denne lejlighed.

Det var også tilfældet denne fredag. Chefen roste Jakob Brorman for hans fund af det gamle dokument i landsbykirken ved Roskilde og sagde at han som belønning fik en lille ekstra opgave.

Så tog chefen en klar plastikpose frem. På posen stod der Politi, bevismateriale og så en tekst og et nummer, der var skrevet med speedmarker.

I posen lå et rødt krucifiks med en lædersnor.

Jakob, da du er så god til religiøse anliggender og kirker og den slags, må du hjælpe os med at udrede hvad dette er.

Krucifikset blev fundet på et mordsted, og politiet har brug for en forklaring på, hvad det kan være.

Der gik et gys gennem forsamlingen. Alle havde set og hørt om det forfærdelige mord på Svend Henriksen. Det var overalt på nettet og på forsiderne både i Danmark og udlandet.

Jakob Brorman sagde, tak chef, jeg vil gøre mit ypperste, og lagde posen ved siden af sin kaffekop.

Efter morgenmødet gik Jakob Brorman straks i gang med at undersøge krucifikset.

Det lille krucifiks var udformet som en lille rød vindmølle og målte 25 cm i højden.

I krucifikset var der fastgjort en lædersnor så det kunne bæres om halsen.

Midt i krucifikset sad en femkrone.

Dette kan være et symbol for, at det er penge, der driver vindmøllen og hele klima tyranniet.

Jakob Brorman vidste, at man i middelalderen sagde, at når mønten i kisten klinger, straks sjælen ud af Skærsilden springer. Er det mon afladshandelen der er genopstået?

Vindmøllen er et symbol på frelse for de klimatroende på samme måde som korset er et symbol på frelse for de kristne.

Det peger helt klart i en religiøs retning.

Kan der være tale om et klimakors som bæres af klimatroende i en religiøs klima kult?

Ingen troede på denne teori.

Efterforskningslederen fra politiet grinede højlydt og nedladende af Jakobs teori og sagde, at det var en højreorienteret konspirationsteori.

Politiet så derfor helt bort fra denne teori og udelod krucifikset af den videre efterforskning.

Politiet skrev i deres rapport at det måtte være noget legetøj, nogle børn har smidt i haven og at det på ingen måde havde nogen forbindelse med mordet.

Men Jakob Brorman var langt fra enig med politiet, han var faktisk harmdirrende over politiets arrogance.

I stedet besluttede han sig for at tage sagen i egen hånd.

Jakob Brorman var del i en gruppe fra Nationalmuseet, der havde tilsyn og opsyn med middelalderkirker og middelalderborge i Danmark.

Han kom derfor med jævne mellemrum på Christiansborg dels på grund af Absalons Borg, der ligger i kælderens under Christiansborg, men dels også fordi han førte arkæologisk tilsyn og opsyn med alle gravearbejder på og omkring Christiansborg.

Vagtpersonalet på Christiansborg kendte ham derfor godt, og han kunne komme og gå, som han ville blot han viste sit ID-kort fra Nationalmuseet.

Jakob Brorman var den yngste i Nationalmuseets tilsyn.

Den ældste og mest erfarne på teamet var Rufus på 75 år. Han var for længst pensionsmoden, men han havde ikke til hensigt at trække sig tilbage. Rufus havde ingen familie, så Nationalmuseet var hans et og alt. Og Rufus vidste alt om alt.

Jakob kunne godt lide Rufus, som havde taget ham under sine kærlige kyndige vinger.

Rufus betyder rød på latin, men Rufus var ikke rød i politisk forstand.

Han anså socialismen for industrialiseringens svøbe, en parasit på samfundet. Socialismen blev født under industrialiseringen, og industrialiseringen er faktisk socialismens moder.

Rufus sagde, at socialisterne kæmper mod industrialiseringen, som er deres egen moder, samtidig med at de snylter på den rigdom, som industrialiseringen har skabt. De dier ved deres moders bryst.

I sin frustration over politiets afvisning af hans teori om krucifikset gik Jakob over for at konsultere Rufus.

Rufus' kontor var en ren Aladdins hule af gamle støvede rariteter, klenodier, gamle støvede bøger, gamle kort, gamle ting og sager fra alle steder og alle tider.

Rufus' kontor var faktisk det mest interessante sted på hele Nationalmuseet.

Og Rufus var et omvandrende museumsstykke.

Og midt i det hele sad Rufus ved sit skrivebord, der var så fyldt, at man ikke kunne se bordpladen.

Han var skaldet med langt hvidt hår i siderne og et hvidt skæg. Skægget blev kun trimmet en gang om året til jul. Hans vildtvoksende lange hvide øjenbryn fik Niels Bohr til at ligne en amatør.

Han gik i en engelsk Harris Tweed jakke og med håndsyede engelske herresko fra Church.

Rufus havde tit sagt til Jakob, at når han ikke var der mere kunne Jakob arve hans tweedjakke og de engelske herresko, som han altid efterlod på kontoret, inden han gik hjem.

Jakob, du kan også arve mit ikoniske, mekaniske 36 mm Datejust Rolex-ur, grinede Rufus.

På den måde kan jeg leve videre på Nationalmuseets støvede gange. Men så skal du også lade håret stå og skægget gro, grinede Rufus.

Rufus brød sig ikke om at alle havde vendt de mekaniske schweizerure ryggen for at gå med elektroniske ure, såkaldte Smart Watches, der er mere mobiltelefon og computer end et ur i klassisk forstand.

Disse grimme, digitaliserede plastikarmbånd, der stresser, kontrollerer og overvåger folk.

Så Rufus havde hverken computer eller mobiltelefon.

Hvilken befrielse.

Når man talte med Rufus, var han fuldt ud tilstede for gæsterne, der besøgte ham.

Ingen stjålne blikke på mobiltelefon eller computer. Herligt.

Rufus sagde altid, at elektronik er japanernes hævn for Hiroshima og Nagasaki.

Rufus underholdt tit Jakob i frokostpausen med hans store viden og originale idéer.

En af hans kæpheste var, at digitaliseringen var arkæologernes fjende.

Rufus mente at fremtidens arkæologer vil blive arbejdsløse, da alle de skrevne kilder og fotos som bliver lagret elektronisk i skyer vil fordampe når stikket bliver trukket. Alt er væk én gang. Hele vores digitaliserede civilisation forsvinder.

Og stikket vil blive trukket, sagde Rufus. Menneskeheden bliver dummere og dummere jo flere computere de anskaffer sig.

Digitaliseringen har overhovedet ikke forbedret vores samfund, sagde Rufus. Nu er der bare ti gange så mange der laver ingenting.

Kunstig intelligens kan være godt, men den ægte intelligens er nu bedst, sagde Rufus og gned sit lange hvide skæg.

Rufus kontor var et skønt kaos.

Hej Rufus, har du 2 minutter? spurgte Jakob.

Altid, Jakob, kom indenfor min dreng.

Hvad er dette? spurgte Jakob, og holdt krucifikset frem for sig.

Rufus kiggede længe på krucifikset og sagde så med et opgivende suk.

Jakob, du har desværre fuldstændig ret i dine antagelser.

Hvis du skal videre med denne grufulde sag, skal du lede på borgen, sagde Rufus og fik en nervøs trækning.

Hvilken borg? spurgte Jakob forundret.

Absalons Borg, hviskede Rufus med et skræmt udtryk i øjnene.

Saxo skrev flere steder at Absalon havde en fangekælder i sin borg, men vi har aldrig fundet den.

Det siges, at en hemmelig kult holder møder der. Kulten har styret og tyranniseret os alle sammen gennem tiderne. Og fangekælderens er deres hemmelige samlingssted.

Men man har aldrig fundet indgangen.

Så løsningen på den grufulde mordsag ligger i at finde indgangen til Absalons gamle fangekælder.

Jakob Brorman fik kuldegysninger.

Kulten holder typisk deres møder ved midnatstid, sagde Rufus.

Jeg har studeret de gamle tegninger af Christiansborg Slotskirke og kan se at der har været en kældernedgang, som er forsøgt fjernet på tegningerne, men hvis man kigger godt efter på de gamle tegninger, kan man se konturerne af en kældernedgang.

Rygterne går på, at man under anden verdenskrig lavede en hemmelig gang fra Christiansborg Slotskirke til fangekælderens.

Meningen var, at regeringen i tilfælde af angreb kunne søge dækning der.

Skulle det lykkes dig at finde kælderens, skal du huske iltmaske og pandelygte i henhold til Nationalmuseets sikkerhedsregler for færdsel i underjordiske arkæologiske udgravninger.

Prøv ved midnatstid at gå ind og snus rundt ved Christiansborg og specielt omkring Absalons gamle borgruin i kælderens under Christiansborg, så kan det være du kan finde den hemmelige fangekælder og logen. Men pas på, de er dødsens farlige.

Og det gjorde Jakob Brorman.

Aften efter aften sad han nede ved Absalons gamle borgruin uden held. Han ventede indtil kvart over tolv med at gå hjem.

Han var lige ved at opgive, da han en aften hører mærkelige messende lyde. Rådhusklokkerne havde lige slået tolv.

Han lagde øret mod gulvet og kunne nu tydeligt høre et messende kor nede fra dybet.

- Vi forsager de fossile brændsler og alt dets væsen.
- Vi tror på de hellige klimaprofeter og den grønne omstilling.
- Vi tror at mennesket kan ændre klimaet på Jorden med vindmøller og træflis.
- Giv os i dag vores økologiske brød, god vind og et koldere klima.
- Og forlad os vores CO₂-synder her på Jorden.
- Amen!

Efter trosbekendelsen gik forsamlingen helt amok.

De skreg hysterisk i kor.

- Frygt, magt og penge!
- Frygt, magt og penge!
- Frygt, magt og penge!

Det blev voldsommere og voldsommere, men med ét blev der helt stille.

Jakob var dybt rystet og han skyndte sig ud af Christiansborg.

Rufus havde ret.

I stedet for at gå hjem gik Jakob over på Toga, et værtshus i Store Kirkestræde, som han ofte frekventerede som ungkarl for at få en øl eller to. Det var jo lille fredag aften.

Der var levende musik, og Jakob kendte faktisk bandet, der spillede.

Det var hans kollega Peter, der spillede på trommer i bandet.

Jakob fik øjenkontakt med Peter da han kom ind og hilste høfligt.

Da nummeret var færdigt, sagde Peter i mikrofonen.

- Mine damer og herrer, vi har fået fornemt besøg fra Nationalmuseet. Det er Jakob Brorman som fandt kætterbrevet i Roskilde. Giv ham en hånd.

Alle klappede.

Så sagde Peter, at bandet havde sat musik til kætterbrevet Jakob havde fundet i Roskilde.

- Vi har skrevet en lille melodi til teksten, som vi gerne vil spille for jer. Her kommer Requiem Doloris.

Bandet bestod af en kvindelig kontrabassist, gudesluk, der også sang samt en guitarist på en Selmer-Maccaferri-akustisk guitar, ligesom Django Reinhardt spillede på, og så trommeslageren Peter, som Jakob kendte fra Nationalmuseet.

Og så begyndte de.

Selvom teksten var de sidste ord fra Broder Jakob og selvom der var tale om en dødsmesse som burde have været i mol og i langsomt tempo, havde bandet lavet en glad trillende melodi i C-dur i et friskt tempo med et faldende melodi forløb.

Musik og tekst var i fuldstændig harmoni med tostemmig sang.

Jakob fik tårer i øjnene. Det var den skønneste sang, han nogensinde havde hørt. Fortid og nutid smeltede sammen i perfekt harmoni.

Alle klappede, og nummeret var så godt, at det potentielt kunne blive et hit, tænkte Jakob. Specielt når man tænker på tekstforfatterens skæbne og den historiske kontekst.

Næste morgen skyndte Jakob sig ind til Nationalmuseet, men blev mødt med et sørgeligt syn.

Der blev flaget på halv.

Jakob skyndte sig ind til sin chef for at høre hvad der var sket.

Som han frygtede, var Rufus død under mystiske omstændigheder samme nat.

Jakob blev frygtelig ked af det og bange. Hans gode ven, mentor og kollega var død, måske myrdet?

Rygterne gik på, at Rufus var død i en brand, og at politiet var ved at undersøge sagen.

Jakob gik i desperation og fortvivelse ned på Rufus kontor for at mindes ham og tage afsked.

Midt på Rufus bord lå til hans store overraskelse en stor gammel bog med bygningstegninger fra Christiansborg Slotskirke. Bogen var slået op og ovenpå bogen lå det røde klimakors og pegede på en bygningsdetalje.

Jakob tog Rufus' lup og kiggede nøje på tegningen. Og ganske rigtigt. Tegningen var forsøgt rettet. Noget var fjernet.

Jakob lukkede døren til kontoret og gik nu for alvor til værks.

Tegningerne viste, at der fra kælderen i Christiansborg Slotskirke var en lang underjordisk gang i retning af Absalons Borg.

Så nu var det kun et spørgsmål om tid.

Nationalmuseet havde nøglerne til Christiansborgs Slotskirke, og en stiltiende aftale med præsten fra Helligåndskirken om at Nationalmuseet kunne komme og gå som de behagede.

Christiansborg Slotskirke benyttes kun en gang imellem af kongehuset og Folketinget ved særlige lejligheder.

Så det var ikke noget problem for Jakob, at komme uset ind i Christiansborg Slotskirke sent næste aften.

I rygsækken havde han en lille iltflaske med maske og en pandelygte, som Rufus havde anbefalet.

Han gik straks i gang med at søge efter den hemmelige indgang i kælderen.

Det tog Jakob lang tids søgen, før han endelig fandt indgangen bag et skab med salmebøger.

Han opdagede, at skabet var hængslet til væggen i den ene side, men ikke i den anden side.

Ved at vippe skabet ud fra væggen kom en lille niche med en indgangsdør til syne.

Det undrede Jakob, at hængelåsen var åben. For sikkerheds skyld tog han hængelåsen i lommen.

Så tog han iltmasken på, tændte for ilten i rygsækken, tændte pandelygten og gik så ned i den underjordiske gang.

Den snævre underjordiske gang var ca. 50-100 meter lang.

Så kom der en trappe ned og i pandelygtens skær kunne han se et stort rum med hvidkalkede hvælvninger og søjler.

I rummet var der et alter med masser af alterlys. På væggene var der kalkmalerier af djævelen overalt.

Der var ingen ventilation eller åbninger ud til det fri, så det var godt, at han havde iltmaske på.

Men nu mødte der Jakob et grusomt syn. Da Jakob kiggede ned, så han i lyskeglens skær, at der lå ca. 15 døde livløse personer på gulvet. De havde grønne kutter på og om halsen havde de et rødt klimakors i lighed med det som blev fundet i Svend Henriksens have.

Jakob kunne genkende flere af dem, og der var tale om kendte personer fra de aller højeste klasser i det danske samfund.

Jakob var dybt rystet, og benen rystede under ham. Han anede ikke hvad han skulle gøre, så han skyndte sig tilbage og låste døren med hængelåsen og skubbede skabet på plads igen.

Det var tydeligvis for sent at ringe efter hjælp. De var alle stendøde og havde været døde i flere dage.

Jakob konkluderede, at de døde af iltmangel på grund af manglende ventilation og på grund af de mange alterlys, de havde tændt. Sod fra lysene havde forurennet luften og flammerne havde brugt den sidste sparsomme ilt i det tillukkede underjordiske rum. En livsfarlig cocktail.

Jakob var dybt chokeret og vidste ikke hvad han skulle gøre.

Det var jo grufuldt.

Instinktivt tænkte han på Toga, hans favorit værtshus i Store Kirkestræde.

Han skyndte sig ud af kirken og låste døren efter sig og styrede direkte over til Toga, hvor han bestilte en stor Leffe.

Efter at have sundet sig og et par øl senere fik Jakob den idé, at det måske var bedst at få muret indgangen til og få boltet skabet solidt fast til væggen og ikke nævne et ord om det uhyggelige fund til nogen.

Den nat fik han ikke lukket et øje. Han spekulerede helt vildt på, hvordan han skulle gribe det an.

Men da han stod op næste morgen, havde han planen parat.

Som det allerførste skrev Jakob en mail til præsten i Helligåndskirken, hvori han forklarede at PET og FET havde bedt Nationalmuseet om at få muret indgangen i kælderen til med det samme af hensyn til rigets sikkerhed og det forhøjede alarmberedskab Danmark befandt sig i og at arbejdet skulle udføres med størst mulig diskretion og i dybeste hemmelighed så hurtigt som muligt.

Arbejdet var strengt fortroligt og blev udført hurtigst muligt af Nationalmuseets betroede entreprenør, som arbejdede for Nationalmuseet på en række opgaver.

Når du har læst denne mail, bedes du af hensyn til rigets sikkerhed slette mailen med det samme, skrev Jakob til præsten.

Næste dag fik Jakob sat et skilt på trappen, hvor der stod adgang forbudt - arkæologiske undersøgelser.

Jakob oplyste entreprenøren, om at der var tale om en strengt fortrolig hasteopgave, som skulle udføres i yderste diskretion i henhold til kontraktens fortrolighedserklæring og Jakob bad entreprenøren om ikke at nævne murerarbejdet for nogen og i øvrigt kontere omkostningerne på et andet projekt i nærheden.

Arbejdet kunne laves i al ubemærkethed da Christiansborg Slotskirke sjældent bruges.

Mens arbejdet stod på beholdt Jakob nøglen til Christiansborg Slotskirke, for at undgå uventet besøg af hans kolleger fra Nationalmuseet.

Ingen opdagede noget, og på Nationalmuseet var man dybt rystet over Rufus' dramatiske død, og man havde travlt med at planlægge begravelsen og finde hans afløser.

Da Rufus var død under mystiske omstændigheder, var politiet involveret. Men enhver snak om at Rufus' død kunne have sammenhæng med opklaringen af mordet på Svend Henriksen blev pure afvist som højreorienteret konspirationsteori og højre ekstremistisk propaganda.

Politiets efterforskning af Rufus' død var meget lemfældig og nærmest stupid.

Rufus boede i en lejlighed på 2. sal i Kompagnistræde.

Om aftenen var han gået ned i gården for at lægge en skraldepose i affaldscontaineren.

Pludselig var der opstået tumult og der gik ild i Rufus, som skrigende faldt om i gården i et lysende flammehav, mens folk kiggede forfærdede til fra deres køkkenvinduer.

Politiet konkluderede, at der var tale om en sjælden selvantændelse, et hændeligt uheld.

Rufus havde jo langt hår og skæg, og så tog han stoffer, hævdede politiet.

Stoffer, hvad taler I om, råbte Jakob fortvivlet. Rufus var den mest ædruelige og sobre mand i hele Danmark, råbte Jakob.

Jo, sagde politiet, men Rufus var en stofmisbruger. Vi arresterede ham ved en demonstration ved Storkespringvandet i 1975. Ud over hans lange hår og skæg var han iført en broderet hippie-afghanerpels, og i hans lomme fandt politiet en hashpibe, en såkaldt Chillum.

Jamen, hvordan vil politiet så forklare at vidner hævdede at der lugtede af benzin i gården efter mordbranden, spurgte Jakob efterforskningslederen.

Efterforskningslederen forklarede, at stofmisbrugere ofte bruger brændbare væsker i fremstillingen af deres stoffer, og at politiet ikke efterforsker dødsfald, hvis der er tale om en stofmisbruger.

Det sortnede for Jakobs øjne og han fik kvalme. Hvilken ubegribelig dumhed.

Jakob tænkte på Rufus' gamle visdomsord; mod dumhed og vindmøller kæmper selv guderne forgæves.

Jakob var ikke i tvivl om, at Rufus var blevet myrdet af klimalogen.

Men sagen om Rufus' uhyggelige død blev hurtigt henlagt, også på grund af politiets begrænsede ressourcer og andre prioriteter.

Det samme gjaldt sagerne om en række prominente menneskers pludselige forsvinden.

Jakob tænkte ved sig selv, at dumhed er et tveægget sværd.

Men klimalogens efterladte familiemedlemmer søgte naturligvis efter dem, men uden held.

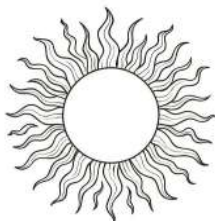
Det skyldes formentlig, at logen var så tophemmelig, at ingen kunne sammenkæde medlemmernes individuelle forsvinden og deres indbyrdes relationer som en samlet sag.

Enhver snak om at de var medlemmer i en venstreekstremistisk klimaloge, der stod bag mordet på den verdenskendte klimaforsker Svend Henriksen, blev pure afvist som værende højreekstremistisk konspirationsteori.

Men der var nogen der mente, at klimalogen var flygtet til Israel med alle de milliarder de havde franarret den danske befolkning, mens andre mente at de var blevet kidnappet af den amerikanske præsident, der havde for vane at gøre den slags.

Alt hvad der var tilbage af klimalogen var det lille klimakors, som Jakob Brorman havde hængende over sit skrivebord på Nationalmuseet.

Når folk spurgte ham, hvad det var for et mærkeligt krucifiks, svarede han med et smil på læben, at hvis han fortalte sandheden, ville ingen tro ham.

Epilog

Af hensyn til gravfreden besluttede Nationalmuseet, Rigsarkivet og den stedlige sognepræst, at Broder Jakobs gamle testamente skulle lægges tilbage i landsbykirken bag altertavlen, præcis hvor det blev fundet.

Og det var Jakob Brorman, der fik æren af at tilbagelevere testamentet.

Inden da var dokumentet nøje undersøgt, kopieret og registreret i Rigsarkivet og på Nationalmuseet.

Jakob kørte derud fredag formiddag ved 10-tiden.

Han var iført Rufus' tweedjakke, sko og 36 mm Datejust Rolex-ur.

Rufus havde ingen familie, så Jakob Brorman blev hans enearving og Jakob overtog dermed også Rufus' skønne lejlighed i Kompagnistræde.

Og som aftalt lod Jakob skægget stå og håret gro helt i Rufus' ånd.

Rufus var død, men hans ånd levede videre.

Jakob overvejede faktisk også at tage Rufus' navn og kalde sig Jakob Rufus.

I givet fald ville transformationen være komplet.

Jakob havde en aftale med præsten om at åbne kirken kl. 10.

Jakob hilste høfligt på præsten og gik så direkte op til alteret og lagde testamentet ind bag alteret præcis samme sted som han et halvt år tidligere havde fundet det og lige præcis der hvor abbeden for næsten 700 år siden havde lagt det.

Jakob spurgte præsten om det var i orden, han studerede altertavlen en ekstra gang.

Ja, ja, det er fint, svarede præsten. Husk at lukke døren når du går.

Jakob havde selv skrevet en pagt, som han ville gemme bag alteret sammen med Broder Jakobs testamente.

Jakob kaldte sin pagt for frihedens pagt, Testamentum Libertatis.

Formålet med pagten var at ophæve pagten med djævelen, Consensus Diabolus, den grønne omstilling med Vorherres hjælp.

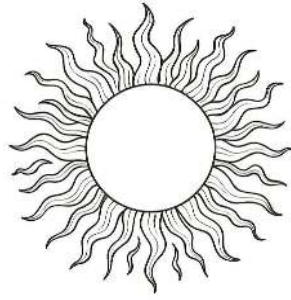
Pagten var skrevet med gåsefjer på et stykke pergament ganske som Broder Jakob havde gjort det.

Klimakorset blev lagt oven på dokumenterne bag altertavlen, og Jakob forlod derefter kirken.

Nu havde Jakob Brorman også skrevet et kætterbrev ligesom hans navnebroder havde gjort det næsten 700 år tidligere.

Og Jakob håbede, at hans pagt måtte få lov til at ligge der bag alteret de næste mange hundrede år og vække danskernes frihedstrang og fritænkning.

Han havde i al fald Vorherres velsignelse.

Testamentum Libertatis

*Frygt ikke,
Rejs dig og kæmp,
Fri os for tyranniet,
Fri os for klimakorsets forbandelse.
Solen styrer klimaet på Jorden.
Ære være Solen.*

*Pax Vobiscum,
Jakob Brorman
Hafnia Metropolis
Anno MMXXVII*

Mens han kørte tilbage til København, tænkte han på, om en arkæolog om 700 år ville finde hans pagt og klimakorset og undre sig over hvad det betød. Han fik nærmest medlidenhed med sin fremtidige arkæologiske kollega. Det bliver ikke nemt at opklare det mysterium.

Og dog måske kan fremtidens arkæologer gennemskue, at der var tale om en religiøs klimakult, når de finder myriader af gigantiske uforgængelige epoxy glasfiberarmerede vindmøllevinger i den danske muld.

Men oppe i himlen sad Broder Jakob og fulgte med i det hele.

Gud aede ham kærligt på kinden og spurgte, "Er du nu tilfreds, Broder Jakob?".

Broder Jakob smilede så det sved i hans forbrændte ansigt og salte tårer løb ned af hans forbrændte kinder, da han svarede, "Ja, min Gud".

Ikke langt fra Christiansborg, på Højbro Plads, stod rytterstatuen af Absalon.

Og Absalon sad på sin hest med blikket fast rettet mod sin gamle borg.

Af alle de fjender, der har truet Danmark, var klimalogen den værste og nu lå de og rådnede i Absalons fangekælder.

Og ingen ville søge efter dem netop der, så længe Jakob Brorman stod vagt ved borgruinen. Og de vil heller ikke blive savnet.

Om det var guddommelig indgriben, Guds retfærdige straf over den sataniske klimaloge, som drev heksejagt på hans guddommelige livgivende luftart CO₂, Guds gave til mennesket, hans vidunderlige skaberkraft og grundlaget for livet på Jorden, vides ikke med sikkerhed.

Men det var Solen, der vandt klimakampen, naturligvis.

For selvfølgelig er det Solen, der styrer klimaet på Jorden. Det ved ethvert barn. Nat og dag og årstidernes skiften vidner tydeligt derom.

Og solen skinnede på Absalon, der stolt knejsede på sin hest med stridsøksen i hånden parat til at hugge den næste fjende ned, der måtte true Danmark.

Alt imens var klimaet, som det altid havde været, omskifteligt.

At der skulle gå så lang tid før klimalogen blev stoppet ved guddommelig indgriben er en gåde, men det vidner om at den danske befolkning er gode, sindrige, enfoldige og dybt naive mennesker, der let lader sig narre af ondsindede klimasvindlere og kvaksalvere.

Men fanden kom på overarbejde, for nu skulle han finde et nyt skræmmebillede, som han kunne tyrannisere befolkningen med. Måske kunne en ny istid være et nyt skræmmebillede, tænkte fanden og slikkede sig om munden med sin tvedelte tunge.

Men befolkningen havde lært en lektie, der gjorde at de var bedre rustet til næste gang tyranniet skulle vise sit hæslige ansigt.

Og således gik det til, at der atter blev fred i Danmark, og det føltes som om den danske befolkning havde smidt et tungt åg. De blev gladere og friere. Der skete pludselig små mirakler her og der. Der skyllede en positiv bølge ind over Danmark. Væk var dommedagsprofeterne og alle deres skræmmebilleder.

Frygtens købmænd var væk.

Som noget helt nyt begyndte folk faktisk at tro på fremtiden.

Børn legede og grinede, og deres forældre så smilende til.

Hvad der før var umuligt, kunne nu pludselig lade sig gøre så let som ingenting.

Danmark indførte atomkraft på rekordtid, og elforsyningen blev normaliseret med stabile lave el-priser.

Omstillingen til atomkraft blev ironisk nok kaldt for den hvide omstilling.

For politikerne elsker farver, mens deres holdninger og moral blafrer i vinden. Det var derfor de var så glade for vindmøllerne.

Men nu var alt tale om det grønne helt forstummet, ja, ordet gik nærmest helt ud af det danske ordforråd.

Hvor al tekst før var spækket med ordet grøn, var ordet nu helt væk.

Faktisk blev grøn et skældsord. Folk sagde simpelthen din grønne idiot.

Og det var idioti som danskerne havde været udsat for.

Tænk, 50 års ørkenvandring til ingen verdens nytte.

Nu skulle alt være hvidt og atomkraft blev lovprist af de samme politikere som før havde kæmpet indædt mod atomkraft.

Moratoriet over atomkraft fra 1985 blev ophævet, og nu blev der i stedet indført et moratorium på alle former for afladshandel med CO₂.

Og det blev almindelig praksis at kalde CO₂ for kultveilte, som er det korrekte danske ord for denne vigtige livsnødvendige luftart.

Misbrug og svindel med CO₂ havde været så omfattende, at alle helst ville glemme skandalen, og man undgik derfor behændigt den kemiske betegnelse.

Ret beset er CO₂ jo også en kemisk betegnelse og ikke et ord. Så kultveilte blev det nye gamle navn for den guddommelige luftart.

Det var fysikeren H.C. Ørsted, der i begyndelsen af 1800-tallet opfandt det danske ord kultveilte for denne vigtige luftart.

Senere tog et statsligt gasselskab navnet Ørsted og baserede hele deres forretningsmodel på udskamning af kultveilte. Og det kom dem dyrt at stå. Det endte i en kæmpe finansskandale. Alle penge var væk og ingen havde ansvaret.

For at få manet den grønne omstilling, Consensus Diabolus, helt i jorden blev der kørt en stor kampagne med et gult badge med en sol, hvorpå der stod "Det er Solen der gør det".

Alle gik med dette badge i lang tid efter den grønne omstillings sammenbrud. Det blev en folkebevægelse.

Faktisk blev det sådan, at skulle man være politisk korrekt, havde man dette "Det er Solen der gør det" badge på.

Pressen, der havde ført an i den grønne omstilling, var helt og aldeles tavse. Ikke et ord blev der nævnt om deres medskyldighed. De lod som ingenting var sket, men læserne havde fuldstændigt mistet tilliden til dem.

Men rundt omkring i kongeriget Danmark stod nu myriader af solceller og vindmøller og rustede. Projektmagerne bag projekterne var gået konkurs, og de havde ikke råd til at fjerne deres overflødige udstyr. Kassen var tom og nu stod udstyret overalt og rustede.

Dengang møllerne drejede rundt var de livsfarlige for rovfuglene, men nu hvor møllerne stod stille og rustede, blev vindmølletårnene yndede redesteder for rovfuglene, specielt tårnfalken elskede at bygge sin rede i de høje rustne vindmølletårne.

Og der stod alle vindmøllerne og solcellerne som rustne skamstøtter over danmarkshistoriens største forbrydelse.

Afladshandlerne, klimasvindlerne, el-svindlerne, dommedagsprofeterne og hele fake-science-branchen måtte finde andet arbejde. Det var en svær tid for dem, men resten af Danmark og ikke mindst erhvervslivet, landbruget, fiskeriet, ja, alle liberale erhverv blomstrede og samfundet blev rigere og bedre.

Det gik også hårdt ud over meteorologerne, som i årevis havde blæst i dommedagsbasunerne med hensyn til fremtidens klima, på trods af at de ikke formåede at forudsige vejret i morgen.

Meteorologer blev ved lov påbudt kun at måtte beskæftige sig med morgendagens vejrudsigt.

Meteorologerne blev frataget deres autorisation til at beskæftige sig med andet end morgendagens vejr.

Og dommedagsprofetier blev erstattet med skønne visioner om udforskning af rummet og alle de spændende muligheder der ligger derude og venter på os.

For at undgå lignende gentagelser i fremtiden indførtes et moratorium mod enhver form for afladshandel med den guddommelige luftart kultveilde.

Det blev kaldt den anden reformation.

Og danske teknikere, ingeniører og videnskabsfolk brugte nu deres tid, flid og ressourcer konstruktivt på at bringe Danmark frem og ikke tilbage til gamle dage.

Danmark gik ind i rumalderen.

Og de gulte jernmarker, som før var dækket af kinesiske solceller, blev nu brugt til at dyrke fødevarer, gyldne bølgende kornmarker, på samme måde som den stolte danske landmand havde gjort det i 6.000 år før den grønne besættelse, danmarkshistoriens største forbrydelse, Consensus Diabolus, ødelagde det hele.

Solens stråler sammen med vand og den guddommelige luftart kultveilte fik afgrøderne til at spire og gro.

Den grønne besættelse var nu ophævet og Danmark var friere og grønnere end nogensinde.

Der var bred konsensus om, at den grønne besættelse var langt værre end den tyske besættelse.

Samtidigt lå klimalogen og rådnede i Absalons gamle fangekælder dybt under Christiansborg, samme sted som Broder Jakob sad fængslet, inden han skulle brændes på bålet næsten 700 år tidligere.

Forrådelsesprocessen omdannede deres døde kroppe til kultveilte, som ved fotosyntese dannede grøn vækst i naturens evige kredsløb.

Af kultveilte var de kommet, til kultveilte skulle de blive, og af kultveilte skulle de atter genopstå i naturens evige kredsløb, Vorherres ånd.

Så gjorde de trods alt lidt gavn, de blev til planteføde.

De prædikede om grøn vækst og blev selv til grøn vækst.

Og deres drømme gik i opfyldelse, de blev grønne.

Det må siges at være skæbnens ironi.

Men som der stod i Broder Jakobs gamle testamente; højt at flyve dybt
at falde, hovmod står for fald.

Og kommer du nogensinde ind på Christiansborg og undrer dig over at
der lugter muggent, så ved du nu hvorfor.

Pax Vobiscum.

